

ВЕЛИКИЙ БАМБУКОВИЙ ЛАБІРИНТ

БАМБУКОВІ ЗАРОСТІ ТАК високо здіймалися над головою Мейлін, що затуляли сонце і кидали на роздоріжжя двох стежин густу тінь. Мейлін зупинилася і пильно подивилася на чергове перехрестя доріг Великого бамбукового лабіринту. Час знову вибирати дорогу.

Вона гнала від себе думку, що на якомусь схожому перехресті за декілька миль звідси вибрала хибний путь і тепер остаточно заблукала.

Ідея дійти до Цонгу через цей Лабіринт спочатку здавалася їй надзвичайно вдалою. Бамбуковий ліс був насаджений спеціально як захисне укріплення в тих місцях, де збудувати

Стіну виявилося неможливим, і тільки обраним гінцям і найважливішим чиновникам були відомі таємні стежки, прокладені через багато миль густих бамбукових заростей п'ятдесятифутової висоти. Однак її батько, генерал Тенг, звісно, знав усі таємні маршрути і неодноразово пояснював Мейлін, як пройти Лабіринт, увійшовши в нього через Північний прохід.

— На перших десяти перехрестях щоразу повертай ліворуч,— бубоніла Мейлін собі під ніс.— Наступні десять поворотів — праворуч. А потім ліворуч, праворуч, ліворуч, ліворуч, ліворуч, ліворуч, праворуч, праворуч, праворуч.

Вона суворо дотримувалася цих вказівок, але чомусь досі не опинилася по той бік Лабіринту. Ба більше, Мейлін розраховувала здолати Лабіринт без перешкод упродовж одного дня, а тому взяла із собою лише одну шкіряну флягу (яку й наповнила джерельною водою біля входу в гущавину) і два рисові пиріжки. Цього мало цілком вистачити для переходу.

І от зараз ранок третього дня: у її флязі жодної краплі води, а рисові пиріжки залишилися в далеких спогадах. Добігає кінця тиждень відтоді, як вона вирушила в дорогу. Спочатку вона пливла на човні, а потім пе-

ретнула Евру з караваном контрабандистів, часто переховуючись у запорошених ящиках та наводнених щурами трюмах. Мейлін почувалася змарнілою і пригніченою. Вона карталася думками про власну невдачу, їй дошкуляли голод і спрага. Однак, невиразна надія на те, що її батько все ще живий і їй, можливо, якось удасться розшукати його, рятувала дівчинку од відчаю.

Мейлін спересердя стукнула палицею по стовбуру найближчого бамбука. Удар був таким сильним, що чотиридюймовий стовбур зламався і, відлетівши, упав десь у бамбукових хащах. Поблизу не було нічого, крім височенних стовбурів, вузької стежки і сонця високо над головою.

Уперше Мейлін зрозуміла, що справді може померти в Лабіринті. Дочка генерала Тенга помре від спраги в бамбукових хащах? Ця думка була нестерпною!

Свербіж на передпліччі перервав гнітючі роздуми Мейлін. Засукавши рукав, вона подивилася на татуювання сплячої панди. Тут, у Великому бамбуковому лабіринті, вона тримала Джі, свого звіродуха, в пасивному стані, побоюючись, що панда її затримає. Тепер ці побоювання втратили будь-який сенс.

— Ану ж бо, прокидайся! — наказала Мейлін.— Вилазь і зроби хоч щось корисне. Може, проїси для мене прохід у бамбукових заростях!

Враз із яскравим спалахом світла постала Джі й пухнастим боком добряче притиснула Мейлін до стовбура бамбука, аж той затремтів.

— Гей, обережніше! — пробурчала Мейлін.

Вона відчула, як щось торкнулося її обличчя, і відмахнулася, вирішивши, що це комаха. І тільки коли річ, яка потривожила дівчину, опинилася на її долоні, Мейлін зрозуміла, що це. Піднявши голову, вона побачила ніжні білі квіточки, які падали з верхівок бамбука, наче крихітні теплі сніжинки.

Бамбукові квіти.

Мейлін ніколи раніше їх не бачила. Вона знала, що ця рослина квітне лише один раз на п'ятдесят, шістдесят, а то й сто років, після чого помирає. Усі рослини — водночас.

— Лабіринт помирає,— прошепотіла вона, дивлячись на верхівки бамбукових дерев. Вони, скільки сягало око, були всипані квітами. Вже за тиждень чи два ці зарості почнуть засихати, тріскатися й розсипатися. Але перш ніж це станеться, всю землю в лісі вкриє килим квітів, до яких, як на бенкет,

що трапляється один раз на століття, збігаються орди щурів та інших тварин.

Загинувши, Лабіринт залишить незахищеною величезну частину Цонгу. Загарбники і зараз спустошували її нещасну країну, проникаючи крізь Стіну, а зі зникненням Лабіринту Цонг позбудеться свого останнього природного захисту. Можливо, навіть це цвітіння якимось чином викликав Пожирач.

Джі незграбно опустилася на землю і потягнула Мейлін величезною лапою, намагаючись посадити її поруч із собою.

— Я не можу сидіти! — запротестувала Мейлін. — Я мушу знайти вихід!

Вона відштовхнула лапу панди і ступила кілька кроків стежкою, що звивалася ліворуч. Потім замислилася, нерішуче повернулася на стежку, що звертала праворуч, і пройшла кілька кроків нею. Джі, спостерігаючи за нею, голосно зітхнула.

— Ти що, смієшся? — суворо запитала Мейлін. — Справа серйозна! Я заблукала. У мене немає ані води, ані їжі. Я ж можу тут померти!

Джі поплескала лапою по землі. Цей майже людський жест нагадав Мейлін батька. Він робив так, коли хотів, щоб вона сіла із

ним поруч і дослухалася до його мудрих слів. Зараз вона віддала б усе на світі, аби знову його побачити.

— Мені ніколи розсиджуватися! — скреготнувши зубами, сказала дівчина. — Вставай!

«Насправді байдуже, яку стежку обрати зараз», — подумала Мейлін. Схоже, вона остаточно заблукала. Тепер важливо було поспішати. Їй треба будь-що-будь вибратися з Лабіринту, перш ніж вона помре від голоду і спраги.

Мейлін рішуче рушила вперед, упевнена, що цього разу стежка виведе її з бамбукових хащів до широких долин Цонгу.

Джі вдруге шумно зітхнула позаду, але Мейлін не звернула на неї жодної уваги. Вкотре її звіродух виявився непридатним. От якби у неї була Ессикс! Птахові варто було лише піднятися в небо — і він відразу знайшов б вихід.

— Мабуть, дарма я сподівалася мати користь від панди в бамбуковому лісі! — пробурчала Мейлін.

Пробігши ще з півсотні ярдів, вона знову опинилася на перехресті. Стежки розходилися ліворуч, праворуч і просто. Однаковісінькі на вигляд. Довгі й вузькі, вони зміїлися між гігантськими стовбурами бамбука.

Мейлін зупинилася й озирнулася. Джі йшла за нею повільно, але невідступно. Дівчинка побачила, що панда ламає бамбукові стовбури — з легкістю хапається за верхівки і пригинає їх до землі. Найвищі дерева, що росли обабіч стежки, падали за спиною дівчини, знову і знову обсипаючи її квітами. Джі неквапливо почала їсти, підносячи до пащі затиснуті в пазуристих лапах бамбукові стебла з квітами і листям.

Мейлін знову відчула голод, нестерпно судомило всередині. У роті пересохло, але води не було ані краплі. Другого дня вона була спробувала їсти пагони бамбука, але це спричинило судоми, а відчуття голоду тільки посилювалося. Стебла були занадто сухими, серед них не було м'яких молодих пагонів, які легко б перетравлювалися.

— Ну, має ж бути звідси вихід, — шепотіла Мейлін, знетямлено оглядаючи стежки, що на вигляд були абсолютно однаковими. Останнього разу вона повернула праворуч. «Отже, зараз, — подумала Мейлін, — варто взяти ліворуч. А на наступному перехресті повернути праворуч, і так далі. Спробувати піти зигзагами. Може, це спрацює». Йдучи таким чином, вона кудись таки вийде.